

sació, el 7,2 % de la inversió pública (és a dir, una mitjana de 12,98 %). El 15 % de la població total paga, doncs, un 20 % i en rep, a canvi, menys del 13 %; si hi voleu afegir els comptes de l'AES, veureu que dels 30.000 milions que destina a combatre l'atur (que és el 18,44 % de tot l'estat), aquí se'n rep només un 8,87 %. Òbviament, si no arriba tot en proporció a les necessitats existents, sinó sempre per sota, i se'n va per sobre de la mitjana, és impossible que res no funcioni bé ni a nivell de l'AES ni al de l'administració autonòmica (que és també administració pública).

Podeu afegir-hi d'altres dades: la inversió en 1982 a tot l'estat donava a Madrid 15.135 ptes. per habitant, i, a Catalunya, 5.489. L'any passat una persona en atur rebia a Catalunya 30.000 ptes i, a Extremadura, 346.000. I no volem fer un greuge comparatiu com diuen habitualment, ni tampoc pecar de victimisme: perquè aquestes xifres es fan dividint els diners total pel nombre d'aturats (i òbviament, n'hi ha més a Catalunya), i perquè justament això perjudica tota mena de gent que viu i treballa a Catalunya, siguin de Galícia, Castella, Andalusia, Madrid... Tot plegat ha portat a unes retallades que voregen l'ofec: 6.000 milions en 1981, 48.000 milions en els tres anys següents i 36.000 milions en la primera meitat de 1985. O sigui, una línia en ascens vertiginós.

No són dades de darrera hora, sinó fetes públiques fa mig any. Catalunya paga en 1985 la cinquena part de la Seguretat Social (uns 700.000 milions) i li'n retornen el 16 % (uns 450.000 milions); paga el 21 % de la despesa (1.300.000 milions) i en rep el 13 % escàs (uns 750.000 milions). Si fem igual entre els 2 bilions —amb B— que paga i l'1,2 que rep, resulten òbviament 800.000 milions de dèficit. Deixant de banda que part de les quantitats rebudes no són encara gestionables pels ajuntaments, les diputacions ni la Generalitat...

Feu les lleis, que jo faig els reglaments...

Fa catorze mesos especialment que dura la civilitzada renegociació: entrevista Pujol-González, on es fixà el setembre del 84 per a resoldre-ho, tres mesos després; anades i vingudes, per parlar amb l'administració, per part de Cullerell, Alavedra, etc, cap a novembre-gener; publicació per part de Trias Fargas, al març passat,

de l'opuscle *Narració d'una asfíxia premeditada*, que han tingut temps més que sobrat per llegir; entrevista Cullerell-Borrell, fa uns dos mesos, resolta amb un «No patiu, que això quedarà resolt ara al setembre».

Al Parlament de Catalunya tot el ventall de forces representades (PSUC, PSC, ERC, CIU i CP) coincidiren al juliol darrer a signar un text advertint el Ministeri del risc que comporta una proposta que vulnera l'article 45 de l'Estatut i el 13 de la LOFCA. El 6 de setembre hem vist com no han volgut fer cas ni als seus companys socialistes. I han girat l'esquena a tots: al president de la Generalitat de Catalunya, al seu Consell Executiu, al Parlament de Catalunya, amb diputats triats pel poble, al conseller Cullerell, que duia la repre-

sentació dels tres nivells institucionals en la reunió del CPFF, i als seus assessors (consell consultiu).

Però també Pasqual Maragall (alcalde de Barcelona i president de la seua enorme àrea metropolitana), que, a més de queixar-se fortament, ha dit que hauria de reunir, molt a contracor, les empreses proveïdores per a retardar els terminis de pagament; a l'Associació Catalana de Municipis, prou preocupada pel «forat» de 6.000 milions que podria portar la implantació de l'IVA i la consegüent exempció d'una sèrie d'impostos i arbitris de caire municipal); a Joaquim Nadal (alcalde de Girona i president de la Federació de Municipis de Catalunya), que lamenta l'excessiva duresa i la insensibilitat del PSOE —en què milita. □

Gabriel Canellas, president de les Illes.

LA CONGELACIÓ DE LA DESPESA PÚBLICA CORRENT

Balears: «El govern no té cap respecte per l'autonomia»

A les Illes el retall financer imposat pel govern central pot suposar que l'executiu balear torne a Madrid l'Iryda, amb les conseqüències que això representa.

Josep Rosselló

«**A** la fi surt a la llum que aquest govern no té cap respecte per les autonomies. Fa el possible perquè les autonomies i les corporacions locals s'estrenyin el cinturó. Que paguem els errors de l'administració central i les quantiosíssimes despeses de la Seguretat Social». Aquesta era la valoració política que Gabriel Ca-

nellas, president de la comunitat autònoma de les Illes Balears, feia dels resultats de la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera, que retallen notablement les possibilitats inversores de la comunitat.

Canellas encara afegiria que «aquest govern està tallant l'autonomia des de dalt», i lamentaria que «hi hagi un ministre mallorquí», tot referint-se al titular d'administració territorial Fèlix Pons.

El conseller d'Economia i Hisenda, Cristòfol Soler Clavera, va assistir a la reunió que presidiren Solchaga i Pons. Hi anava, segons recollien titulars de la premsa balear, «a aconseguir diners per a les Balears». Desconeixia, d'entrada, la intenció del govern socialista de retallar les possibilitats financeres de les comunitats autònomes. El secretari general d'Economia i Hisenda, Bertomeu Remis, ja havia avançat que «l'estat, per fer front a les despeses concretes per altres conceptes, redueix la participació de les comunitats autònomes sense adonar-se que elles també en formen part». I havia denunciat, després d'entrevistar-se amb José Borrell, «l'actitud del govern amb les comunitats autònomes i, en especial, amb la de Balears».

Tanmateix, Soler Clavera anava a Madrid esperant que la negociació amb Solchaga pogués esmenar la qüestió. No fou possible. El Consejo de Política Fiscal y Financiera va establir el percentatge de participació de les comunitats en els ingressos de l'estat en un 9,4 %, la qual cosa significa, en el cas de Balears, la congelació de la despesa pública corrent.

L'endemà de la reunió, ja a Palma, el conseller Soler va oferir als mitjans de comunicació la primera reacció. Les dades eren/són clares. Les Balears rebran, l'any vinent, uns 4.300 milions de pessetes procedents dels ingressos de l'estat. Aquesta xifra representa un efecte financer de dèficit efectiu, pel mateix concepte, de 77 milions respecte al present exercici.

Cristòfol Soler interpretava a partir d'aquestes dades, que «cal no esser optimista pel que fa a les inversions públiques de la comunitat autònoma». Advertí del perill en què es troben les obres i les realitzacions previstes en el PDR (Pla de Desenvolupament Regional), i anuncià ja la possibilitat que la comunitat autònoma torne a l'administració central les competències de l'Iryda, davant la impossibilitat de fer front a les inversions previstes.

Dos dies després, era el mateix president Canellas qui responia, durament i contundent, als acords de l'administració central. Va avançar que, tot i que «és impossible encara valorar què representa, en total, la reducció», el retall suposa que la comunitat autònoma de les Balears deixi congelats els pressupostos per a 1986, i que no pugui fer front als compromisos i les inversions previstos, si no és per la via de l'endeutament.

Gabriel Canellas va repassar els cinc fronts on s'ha produït el retall financer. Dos-cents milions en el Fons de Compensació Interterritorial; els tres-cents milions derivats de l'anul·lació de l'efecte financer; els noranta milions que es rebaixen a les despeses d'autogovern; altres importants retalls en els capítols de subvencions per a concerts; i, finalment, la impossibilitat de firmar nous convenis financers amb l'administració central.

Especialment greu pot resultar la situació per a l'Iryda. Canellas fou clar: «o el govern central compleix el seu compromís de fer-se càrrec del

finançament de les obres compromeses per l'Iryda, per valor de tres o quatre mil milions, o tornarem aquesta competència a l'administració». Quedarien enlaire, així projectes tan importants per a Mallorca com el trasllat d'aigües residuals de Palma per al regadiu de la comarca de Campos o la realització de diferents depuradores.

A l'espera dels acords del Parlament Balear, que va ser-ne informat el passat cap de setmana pel conseller Soler, queda enlaire, també, l'advertència de Canellas sobre la possible presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat. □

BIRLANGA: UNA POSICIÓ FERMA, SENSE ESTRIDÈNCIES

País Valencià: «1986 serà un any de restriccions»

Antoni Birlanga, conseller d'Economia i Hisenda de la Generalitat valenciana, defensa, enfront de les actuacions del govern central, l'autonomia financera i l'estabilitat en aquest àmbit.

Adolf Beltran

En la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera del 6 de setembre passat, els representants de cinc comunitats autònomes amb govern socialista (Andalusia, Canàries, Cantàbria, la Rioja i el País Valencià) votaren al costat de Catalunya, Galícia i les Balears, contra els criteris de finançament autòmic per a 1986 proposats per l'Administració Central. El conseller d'Economia i Hisenda de la Generalitat valenciana va veure rebutjada per l'administració central la seua proposta. Amb el rerefons del retard en la fixació definitiva del sistema de finançament autòmic i la polèmica entre Catalunya i el govern central, la posició valenciana ha estat ferma, sense estridències, però també sense voluntat de pressionar políticament i de forçar concessions del govern de l'estat que, d'altra banda, es consideren necessàries.

Antonio Birlanga.

El president de la Generalitat, Joan Lerma, s'ha mostrat optimista i esperançat en la solució del problema i el conseller Birlanga ha fet públic un lúcid pessimisme. Amb ell hem volgut abordar alguns aspectes d'aquest contenciós, clau per al futur de l'autonomia.

Pregunta.—¿Quins han estat els principals defectes del sistema de finançament aplicat fins ara?

Resposta.—La Llei de Finançament de les Comunitats Autònomes (LOFCA) recollia les recomanacions sobre els criteris a aplicar, però no definia d'una manera clara i fixa el